

## Arrest

nr. 110 525 van 24 september 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U vroeg op 10 november 2009 samen met uw moeder D. Y. (...) (OV xxxxxxx) asiel aan en u heeft één dochter M. (...) geboren op 2 september 2011 te Oostende, België. Jullie vreesden de daders van de moord op uw broer, en waarvan u getuige was. U ontving van het Commissariaat-generaal op 22 september 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in hun arrest van 23 december 2011. Op 16 februari 2012 werd uw beroep voor de Raad van State verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 20 maart 2012 diende u een*

tweede asielaanvraag in. U verwees als nieuw element naar uw kortstondige relatie met een gehuwde Tsjetsjeen waarvan u zwanger werd en u een dochter kreeg. Uw vader had u ten stelligste afgeraden om terug naar Tsjetsjenië te keren. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 maart 2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Op 11 december 2012 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U gaf aan dat u blijft bij de verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen voor deze derde asielaanvraag duidde u op de twee voorgelegde convocaties die u en uw moeder hadden ontvangen en op het nieuws dat u vernam van uw familie dat de politie eisten dat jullie het gerechtelijk dossier dat jullie in Straatsburg hadden aangespannen betreffende de moord op uw broer en ooms, moesten sluiten. U verwees opnieuw naar het feit u niet kon terugkeren omwille van uw dochter. Ter staving van uw tweede en derde asielaanvraag legde u twee convocaties d.d. 10 september 2012 voor en de geboortakte van uw dochter M. (...).

#### B. Motivering

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag. Er moet echter op gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag 22 september 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg omdat u en uw moeder jullie vrees voor vervolging enkel baseerden op vermoedens en dat deze vermoedens weinig waarschijnlijk waren. Bovendien besloot het Commissariaat-generaal tijdens uw eerste asielaanvraag dat jullie beroep konden doen op nationale bescherming. Als nieuwe elementen voor uw tweede en ook derde asielaanvraag verwees u naar de twee convocaties d.d. 10 september 2012 en naar de geboorte van een dochter M. (...), een buitenechtelijk kind. Opgemerkt moet worden dat deze nieuwe elementen niet van die aard zijn dat ze de conclusies gemotiveerd in uw eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u verklaarde tijdens uw derde asielaanvraag naar België (in november 2009) te zijn gekomen omdat u en uw moeder door politie onder druk werden gezet om het gerechtelijk dossier dat jullie in Straatsburg hadden lopen, stop te zetten. U verklaarde dat uw moeder in 2009 door de wijkagent en enkele militairen werd aangesproken die een convocatie brachten. Zij lieten uw moeder weten dat zij, samen met haar dochter naar Kurgan diende te gaan wegens nieuwe feiten. U en uw moeder vertrokken naar Kurgan, waar jullie het appartement waar jullie logeerden bezoek kregen van mensen van het parket. Deze parketmedewerkers hadden een gesprek met uw moeder. U was niet aanwezig. Na hun vertrek hoorde u uw moeder bellen met uw oom. U vernam uit het telefoongesprek dat de parketmedewerkers eisten dat jullie de rechtszaak in Straatsburg zouden stopzetten anders zouden jullie problemen krijgen. Na deze telefoon met uw oom gaf uw moeder aan dat jullie onmiddellijk zouden vertrekken naar België om de zaak in Straatsburg verder te zetten. U beweerde dat deze bedreigingen van de politie, hun eis jullie gerechtelijke stappen in Straatsburg te doen stoppen, meermaals werden geuit sinds 2007 en dat de politie ook ermee dreigden dat u zou verdwijnen. U gaf aan dat deze reden de enige reden was voor jullie vlucht uit de Russische Federatie (CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 9, 10, 15). Echter op het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste asielaanvraag verklaarden zowel u als uw moeder dat toen jullie in Kurgan waren in november 2009 u de dader van de moord op uw broer en ooms zag vanuit het raam van de hotelkamer. Even later werd er op de deur geklopt en jullie vermoedden dat het de moordenaars was. Vervolgens vluchten jullie uit het raam en reisden jullie met de trein naar Moskou waar uw moeder besloot dat jullie niet meer konden terugkeren. (CGVS Y. (...) 14/092011 p.12, 13, 18, 19; Mi. (...) 14/09/2011 p. 7). Vastgesteld moet worden dat uw relaas in het kader van uw derde asielaanvraag over de reden waarom u en uw moeder in november 2009 de Russische Federatie zijn ontvlucht dermate verschilt met het relaas van u en uw moeder tijdens jullie eerste asielprocedure. U werd gewezen op deze verschillende versie van uw en uw moeder en u reageerde hierop door te zeggen dat jullie tijdens jullie eerste asielaanvraag hierover wel hadden gesproken. Dat jullie bang waren, en dat jullie de procedure niet kende. U werd verder gewezen op uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure dat u de dader door het raam van de hotelkamer had herkend, maar u ontkende dat u de dader na de dag van de moord nog had gezien (CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 12, 13, 19, 20). Uw uitleg overtuigt niet. Vastgesteld moet worden dat nergens in de verklaringen van u en uw moeder tijdens jullie gehoor op 14 september 2011, bij de eerste asielaanvraag, er melding wordt gemaakt van problemen met de autoriteiten omwille van een gerechtelijk dossier in Straatsburg, noch van de bedreigingen van parketmedewerkers dat u zou kunnen verdwijnen. Deze elementen zijn twee cruciale elementen in uw huidige asielaanvraag. Uw verklaring dat jullie het wel ten berde hebben gebracht tijdens jullie eerste asielaanvraag, is dus niet plausibel. Uw verklaring dat jullie bang waren en de procedure niet kenden, is evenmin een plausibele verschoningsgrond. Er werd gewezen op het vertrouwelijk karakter van de procedure. Gezien deze twee opvallend verschillende versies over de reden van jullie vlucht uit jullie

land van herkomst zijn ontvlucht, kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw asielerklaringen.

Uit uw verklaringen afgelegd in uw tweede en uw derde asielaanvraag blijkt ook dat u vreest niet te kunnen terugkeren omwille van uw buitenechtelijke dochter M. (...). U had in het opvangcentrum een gehuwde man, K. M. (...), leren kennen van wie u zwanger werd. U gaf aan niet met deze man te kunnen huwen, nochtans had u hem gevraagd omwille van uw zwangerschap met hem traditioneel te huwen, maar hij weigerde dit. U beweerde nooit getrouwd geweest te zijn, waardoor u juist problemen zou kennen omwille van M. (...) (DVZ 20/03/2012 vraag 37; CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 4, 18). Echter tijdens gehoor voor het Commissariaat-generaal op 14 september 2011 had u verklaard traditioneel gehuwd te zijn met K. M. (...) (CGVS Mi. (...) 14/09/2011 p. 3). U werd hierop gewezen en u stelde opnieuw dat u nooit een traditioneel huwelijk had gehad (CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 18). Het ontkennen van uw verklaringen tijdens uw eerste asielprocedure is niet afdoende. Een huwelijk met iemand is zeer belangrijke gebeurtenis in iemands leven, bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u hierover tijdens al uw asielprocedures coherente verklaringen kan afleggen. Gezien deze vaststelling en gezien u tijdens uw eerste asielprocedure reeds de vader van uw zogenaamd buitenechtelijk kind vermeldde als uw echtgenoot, wordt uw geloofwaardigheid hieromtrent volledig ondermijnd.

Betreffende de twee convocaties die u voorlegt moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over hoe en wat u vernam van uw familie over de convocaties incoherent zijn. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom Kh. (...) deze convocaties had gekregen van familieleden die woonden in jullie huis. Uw oom Kh. (...) was met deze convocaties naar de politie gegaan om meer informatie te krijgen. Hij werd ondervraagd over jullie verplaatsplaats en hij had hen verklaard dit niet te weten. Uw oom vernam van de politie hun eis dat jullie het gerechtelijk dossier in Straatsburg moesten intrekken. Al deze informatie vernam u telefonisch van uw oom en u had hem gevraagd de convocaties op te sturen (DVZ 11/12/2012 vraag 15). Op het gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u dat u van uw nicht vernam dat uw oom convocaties op jullie namen had ontvangen. Uw nicht vertelde u dat u oom naar de politie was gegaan voor inlichtingen. Hij werd door de politie ondervraagd en had verklaard dat jullie in St. Petersburg waren. U gaf aan dat er verder geen boodschap aan hem werd overgebracht (CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 16, 17). U werd erop gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard alle informatie van uw oom telefonisch te hebben vernomen en u legde uit dat u alles van uw nicht had vernomen en dat uw moeder met hem een telefonisch gesprek had. U kon uw oom niet spreken omdat u hem gekwetst had door uw buitenechtelijk kind (CGVS Mi. (...) 11/03/2013 p. 17, 18). U antwoordde toen u werd gewezen op de incoherentie betreffende de verklaringen van uw oom over jullie verblijfplaats bij de politie en over de boodschap die hij kreeg van de politie, dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd enkel vragen te beantwoorden, kort te wezen en dat u werd onderbroken toen u aan het vertellen was (CGVS p. 20). Uw uitleg overtuigt niet. Het kort weergeven van verklaringen is geen afdoende verschoningsgrond voor incoherenties in verklaringen die u hebt afgelegd. Deze vaststellingen en de ongeloofwaardigheid van de redenen van jullie vlucht, ondermijnen de authenticiteit van de voorgelegde convocaties.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. De voorgelegde convocaties werden reeds hierboven besproken en betwist. De geboorteakte van uw dochter geeft haar identiteitsgegevens weer, die niet wordt betwist.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent zij dat er een schending is van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "*fair play-beginsel*" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop deze bepaling of dit beginsel werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is, voor wat betreft de beoordeling van de vluchtelingenstatus, zoals voorzien bij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekende partij en haar moeder hun vrees voor vervolging enkel baseerden op vermoedens die bovendien weinig waarschijnlijk waren en omdat verzoekende partij en haar moeder beroep konden doen op nationale bescherming naar aanleiding van de vermeende bedreiging ten aanzien van haar en haar moeder. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 72 631 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 december 2011 (map eerste asielaanvraag, stuk 1), waarvan het beroep bij de Raad van State op 16 februari 2012 werd verworpen. De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover deze betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van dien aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoudt van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met bovenstaande uiteenzetting in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot tal van eigen beweringen dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij argumenteert verder dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, verwerende partij geen onderzoek hiernaar heeft verricht. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot “*tal van eigen beweringen*” dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij als nieuwe elementen voor haar huidige asielaanvraag verwees naar twee convocaties d.d. 10 september 2012 en naar de geboorte van haar dochter M., een buitenechtelijk kind. Vooreerst wijst verwerende partij erop dat verzoekende partij verschillende versies heeft gegeven over de reden van haar vlucht uit haar land van herkomst, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan de asielverklaringen van verzoekende partij. Immers verklaart verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag dat zij en haar moeder naar België zijn gekomen omdat ze door de politie onder druk werden gezet om het gerechtelijk dossier dat zij in Straatsburg hadden lopen, stop te zetten en dat dit de enige reden was voor haar vlucht uit de Russische Federatie. In het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarden verzoekende partij en haar moeder evenwel dat zij gevlucht waren nadat zij de dader van de moord op de broer en

ooms van verzoekende partij hadden gezien vanuit het raam van de hotelkamer. Betreffende de twee convocaties d.d. 10 september 2012 merkt verwerende partij op dat de verklaringen van verzoekende partij over hoe en wat zij vernam van haar familie over de convocaties incoherent zijn. Deze vaststelling en de ongeloofwaardigheid van de redenen van de vlucht van verzoekende partij en haar moeder ondermijnen de authenticiteit van de voorgelegde convocaties. Waar verzoekende partij de geboorte van haar dochter M., een buitenechtelijk kind, aanbrengt als nieuw element voor haar huidige asielaanvraag, stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag heeft verklaard dat de vader van haar kind, K. M., had geweigerd traditioneel met haar te huwen en dat zij nooit getrouwd is. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 september 2011, in het kader van haar eerste asielaanvraag, werd door verzoekende partij evenwel verklaard dat zij traditioneel gehuwd is met K. M.. Wanneer zij hiermee geconfronteerd wordt, houdt zij vast aan haar verklaring nooit een traditioneel huwelijk te hebben gehad. Verwerende partij is van oordeel dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij dat zij vreest problemen te kennen omwille van een buitenechtelijk kind volledig ondermijnt. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadeel van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.8.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden of uit de motieven in de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van tegenstrijdigheden die door verwerende partij werden vastgesteld inzake de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist *“alles te weten”*.

2.2.10.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat door verzoekende partij en haar moeder twee verschillende versies werden gegeven over de reden van hun vlucht uit hun land van herkomst, stelt verzoekende partij opnieuw dat het feit dat zij en haar moeder door de politie onder druk werden gezet om het gerechtelijk dossier dat zij in Straatsburg hadden lopen, stop te zetten, van in het begin hun vluchtmotief vormde. Voor zover verzoekende partij zich dit kan herinneren, heeft zij dit steeds zo gesteld. Indien zij niet alles zou hebben gezegd, is dit te wijten aan een gebrek aan vertrouwen in de voor verzoekende partij vreemde overheid. Weliswaar wordt tijdens het gehoor gesteld dat alles

vertrouwelijk is, evenwel kan niet zomaar worden verwacht dat verzoekende partij, die afkomstig is van Tsjetsjenië waar de overheid geenszins te vertrouwen is, dit zomaar zou geloven.

2.2.10.2. Dat het feit dat zij en haar moeder door de politie onder druk werden gezet om het gerechtelijk dossier dat zij in Straatsburg hadden lopen, stop te zetten, van in het begin hun vluchtmotief vormde, wordt geenszins ondersteund door de stukken in het administratief dossier. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 september 2011 in het kader van haar eerste asielaanvraag beschrijft verzoekende partij het moment waarop zij en haar moeder besloten te vluchten als volgt: *"Mijn moeder zei dat wij naar Kurgan moesten gaan, dat er waarschijnlijk iemand gevat werd en dat ik die persoon moest identificeren. We waren in een hotel. Ik bekeek de kamer en mijn moeder pakte onze kleren uit. Ik keek door het raam en zag die man die wandelde op de straat. En ik zei dat dat juist de dader was. Hij keek omhoog maar wij waren op de eerste verdieping. (...) Ik zei tegen de moeder dat die man de dader was en zei zij dat dat niet kon maar ik zei van wel. Toen, even later, hoorde wij iemand kloppen. Mijn moeder ging naar de deur en ze zei dat we moesten vluchten. Ze nam de tas met documenten en de tas met kleren. Een deel van de kleren zijn achtergebleven. We hebben het raam geopend en zijn gevlucht."* (administratief dossier in map eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 14/09/2011, p. 7). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 maart 2013 maakt verzoekende partij echter geen enkele melding meer van het feit dat ze de dader van de moord op haar broer en ooms had gezien en beschrijft ze het moment waarop zij en haar moeder besloten te vluchten geheel anders: *"Op een dag kwam een wijkagent bij ons thuis met enkele militairen, onder meer twee Russen en enkele Tsjetsjenen. Ze zeiden dat ze een convocatie voor ons hadden. We werden dringend opgeroepen om naar Kurgan te gaan wegens nieuwe feiten. (...) Wij vertrokken met mijn moeder direct naar Kurgan, na dit gesprek. Na onze aankomst daar gingen we naar een hotel, niet ver gelegen. (...) Men zei 's avonds komen er mensen van het parket naar jullie voor een gesprek. Toen men daar aankwam, stuurde mijn moeder mij naar een andere kamer en vroeg me daar te blijven. Het was een lang gesprek en na hun gesprek zat ze daar nog lang te denken. Toen riep ze mij te komen en zei me: Hebben ze je iets gevraagd? Ik zei neen. Ze zei plots dat ze dringend naar huis moest bellen. Ik hoorde toen ze met mijn oom sprak via de telefoon. Die mensen lieten haar weten dat zij, mijn oom en moeder, afstand zouden moeten nemen van hun aanvraag in Straatsburg. (...) Ze legde de telefoon neer en zei me dat we niet naar huis gaan, we gaan meteen naar België vertrekken om de zaak daar voort te zetten."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2013, p. 8-9). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag geeft verzoekende partij het zien van de dader van de moord op haar broer en haar ooms op ondubbelzinnige wijze aan als de reden van haar vlucht. Dat zij en haar moeder zouden zijn gevlucht na dreigingen van de politie dat ze het gerechtelijk dossier in Straatsburg dienden stop te zetten blijkt op geen enkele manier uit deze verklaringen. De stelling van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij ook bij haar eerste asielaanvraag het feit dat zij en haar moeder door de politie onder druk werden gezet om het gerechtelijk dossier dat zij in Straatsburg hadden lopen, stop te zetten, aangaf als vluchtmotief, kan dan ook geenszins door de Raad worden bijgetreden. Daar waar verzoekende partij het gebrek aan vertrouwen in de voor haar vreemde overheid aanvoert als verschoningsgrond voor het niet vermelden van haar werkelijke vluchtmotief – wat op zich strijdig is aan het ander deel van haar verweer, meer in het bijzonder dat zij ook bij haar eerste asielaanvraag het onder druk gezet worden om de procedure in Straatsburg stop te zetten had vermeld – merkt de Raad op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dit laatste klemt des te meer, nu van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het gebrek aan vertrouwen in de voor haar vreemde overheid kan bijgevolg niet aanvaard worden als verklaring voor de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar derde asielaanvraag een andere reden voor haar vlucht opgeeft dan tijdens haar eerste asielaanvraag of dat zij de volledige toedracht van haar vlucht niet onmiddellijk bij de eerste asielaanvraag vertelt. Verzoekende partij verduidelijkt evenmin waarom bepaalde elementen wel onmiddellijk in vertrouwen konden worden meegedeeld en andere dan weer niet.

2.2.11.1. In verband met de vastgestelde incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij over hoe en wat zij vernam van haar familie over de convocaties d.d. 10 september 2012, oppert

verzoekende partij dat deze zomaar van de hand worden gewezen zonder een grondig onderzoek. Verder stelt verzoekende partij dat zij van haar nicht vernam dat haar oom convocaties op naam van verzoekende partij en haar moeder had ontvangen. Haar moeder had dit evenwel rechtstreeks van haar oom vernomen. Verzoekende partij betoogt dat de inconsistenties tussen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal te wijten zijn aan het feit dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken noodgedwongen zeer beknopt waren en dat zij onvoldoende de tijd en mogelijkheid had haar asielrelaas op gedetailleerde en genuanceerde wijze uiteen te zetten.

2.2.11.2. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De verklaringen van verzoekende partij aangaande het contact met haar oom op de Dienst Vreemdelingenzaken worden als volgt weergegeven: *“Deze informatie heb ik telefonisch van mijn oom vernomen. Ik heb gevraagd om deze convocaties aan ons over te maken”* (administratief dossier, stuk 12, verklaring, vraag 15). Derhalve blijkt hieruit wel degelijk het rechtstreekse contact tussen verzoekende partij en haar oom. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent hetgeen haar oom verklaard heeft bij de politie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 maart 2013 het volgende verklaart:

*“Uw oom gaat naar de politie om te vragen waarom jullie worden opgeroepen?”*

*Ja.*

*Wat krijgt hij allemaal te horen?*

*Ze lieten toen weten dat we in verband met een rechtbank daar werden opgeroepen en dat de informatie enkel kan door gegeven worden aan mijn moeder. Niet aan mijn oom omdat hij er niet bij betrokken is.*

*Werd er nog iets tegen uw oom gezegd?*

*Hij werd ondervraagd, hij zei toen ze vroegen waar we waren, dat we in St. Petersburg waren.*

*Werd er door de politie nog iets anders aan uw oom gevraagd of gezegd?*

*Nee. Het enige wat ze zeiden was dat we beslist naar het parket moeten gaan.”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2013, p. 17). Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werden door verzoekende partij evenwel volgende verklaringen afgelegd: *“K. (...) is in onze plaats naar de politie gegaan om te vragen wat er aan de hand is. Daar werd hij ondervraagd over de verblijfplaats van mijn moeder en mij. Hij verklaarde dat hij het niet wist. De politie eisten dat wij ons gerechtelijk dossier in Straatsburg terugtrokken. (...)”* (administratief dossier, stuk 12, verklaring, vraag 15). Het argument van verzoekende partij dat zij noodgedwongen zeer beknopt diende te zijn en dat zij onvoldoende de tijd en mogelijkheid had haar asielrelaas op gedetailleerde en genuanceerde wijze uiteen te zetten, vormt geenszins een plausibele uitleg voor het geven van dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen. Voor wat betreft het contact met haar oom en de verklaringen van haar oom bij de politie aangaande de verblijfplaats van verzoekende partij en haar moeder, wordt verzoekende partij immers niet verweten dat zij bepaalde details niet zou hebben weergegeven. Wel wordt haar verweten dat zij desbetreffend totaal verschillende verklaringen aflegt. Het argument dat zij beknopt diende te zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken kan evenmin verklaren waarom zij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel de opmerking maakt dat de politie aan haar oom de boodschap had meegegeven dat zij en haar moeder hun gerechtelijk dossier in Straatsburg dienden stop te zetten, terwijl zij hiervan geen enkele melding maakt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad merkt hierbij bovendien nog op dat nergens uit de verklaring van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij de nieuwe elementen die zij aanbrengt voor haar nieuwe asielaanvraag diende uiteen te zetten. Verzoekende partij werd de gelegenheid geboden deze elementen zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview haar opmerkingen omtrent de nieuw aangebrachte elementen op een genuanceerde en correcte manier uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.



2.2.12.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar huwelijk met K. M. – in het kader van haar huidige asielaanvraag heeft verzoekende partij verklaard dat K. M. geweigerd had traditioneel met haar te huwen en dat zij nooit gehuwd is terwijl zij tijdens haar gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaard heeft dat zij traditioneel gehuwd is met K. M. – haalt verzoekende partij aan dat het in Tsjetsjenië niet aanvaard wordt dat een ongehuwde vrouw een kind heeft uit een overspelige relatie. Het is in dat opzicht dat verzoekende partij de zaken verbloemd heeft tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij benadrukt dat zij evenwel nooit gehuwd is.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partij er wederom op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. In dit licht kan de uitleg van verzoekende partij dat zij tijdens het gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag de zaken verbloemd heeft niet aanvaard worden om de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen en de door haar aangebrachte documenten totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, waarbij er bovendien een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.8.2.. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij en slaagt er evenmin in de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas te weerleggen.

2.2.14. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.15. Betreffende de door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde convocatie, stelt de Raad vast dat dit document een fotokopie betreft. De Raad oordeelt evenwel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij heeft aangebracht naar aanleiding van haar derde asielaanvraag, niet van aard zijn de beoordeling van haar asielrelaas in een ander daglicht te stellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Verzoekende partij voert aan dat niet is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De Raad stelt echter vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming, inzonderheid met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat, is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 14 september 2011 en d.d. 11 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. De middelen, in zover zij betrekking hebben op de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet worden aangenomen.

2.2.20. De Raad stelt vast dat verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, totaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Bovendien vermeldt de map landeninformatie (administratief dossier, stuk 16) bij de inventaris wel de aanwezigheid van een "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012, doch werd deze SRB *de facto* niet aan deze map toegevoegd.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

De beslissing van 29 maart 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

### **Artikel 4**

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT